
Veien videre i vår

FRA FORENINGEN

HANS PETTER AARSETH

president

Det nye sentralstyret har hatt sin første samling som en forberedelse til vårens store oppgaver. Fastlegeordningen, fondsfinansieringen og forhandlinger om hovedtariffavtaler i stat, Kommunenes Sentralforbund og Oslo kommune vil prege arbeidet. Men det er også andre viktige arbeidsområder der Legeforeningen har et sterkt engasjement, for eksempel innen ledelsesproblematikk, spesialistutdanning og forskning.

Det er særdeles problematisk at avsetningene til Legeforeningens fond ikke er tilpasset det økte behovet som følger av at det er langt flere leger både under spesialistutdanning og som har behov for etterutdanning. Siden dette trykket først og fremst er kommet innen sykehussektoren, er det Utdanningsfond III som lider. Dette har ført til en sterk og meget forståelig uro blant Legeforeningens medlemmer ved sykehusene. Uroen baserer seg ikke bare på de reduserte mulighetene for den enkelte lege, men også på samfunnspolitiske konsekvenser. En kollektiv finansiering av legers spesialist- og etterutdanning er distriktsvennlig og har bidratt til at den farmasøytiske industrien ikke har innpass i spesialistutdanningen for leger. Dette er verdier vi nå står i fare for å miste.

Landsstyret 1999 påla sentralstyret at det innen utgangen av 1999 skulle utformes en aksjonsplan med sikte på å gjenopprette fondenes finansielle styrke, alternativt treffe tiltak som er nødvendig dersom dette ikke lykkes. Det forrige sentralstyret fulgte opp vedtaket og det nye sentralstyret følger opp handlingsplanen.

Årsmøtet i Yngre legers forening vedtok i november i fjor å pålegge medlemmene å boikotte all kursutdanning i spesialistutdanningen fra og med 1.1. 2000. Det forrige sentralstyret berømmet yrkesforeningen for viljen til å ta i bruk de virkemidler som er nødvendig, men pekte samtidig på at bare landsstyret eller sentralstyret kan gi pålegg til Legeforeningens medlemmer.

Sentralstyret mente også at det ville være i strid med landsstyrets vedtak å iverksette noen form for aksjon fra samme tidspunkt som fristen for fremleggelse av handlingsplan. Sentralstyret vedtok derfor å pålegge

medlemmer av Yngre legers forening å avstå fra aksjoner inntil videre. Sentralstyret ser imidlertid ikke bort fra at drastiske tiltak kan bli nødvendig senere, dersom ikke den vedtatte handlingsplan gir konkrete resultater i løpet av våren.

Enkelte kursledere har meddelt at kurs må avlyses fordi medlemmer nekter å være kurslærere. Dette er ikke i samsvar med landsstyrets vedtak og sentralstyrets handlingsplan. Inntil sentralstyret treffer vedtak om noe annet, ber vi våre medlemmer om å avstå fra tiltak som kan oppfattes som aksjoner så lenge vi har en dialog med myndigheter og arbeidsgivere for å finne mulige løsninger. Legeforeningens mulighet for å nå frem er størst dersom hele foreningen slutter lojalt opp om sentralstyrets arbeid.

Fastlegeordningen vil legge beslag på mye av Legeforeningens ressurser i en meget hektisk vår. Stortinget vil formodentlig behandle lovproposisjonen om fastlegeordningen i månedsskiftet februar/mars. Rikstrygdeverket har meddelt at de må ha fem måneder til listeetablering. Hvis fastlegeordningen skal innføres fra neste årsskifte, betyr det at Legeforeningen må ta stilling til det endelige resultatet tidlig i juni for at det skal være tid til å inngå individuelle avtaler innen den fristen Rikstrygdeverket har satt. Alment praktiserende lægers forening skal ha rådgivende avstemming blant medlemmene før en generalforsamling som holdes før det ekstraordinære landsstyremøtet 7. juni. I månedene fremover vil det stilles meget store krav til forhandlingsprosessen. Sentralstyret ønsker å engasjere seg aktivt i dette arbeidet og er forberedt på å bruke den tiden som er nødvendig.

Årets hovedtarifforhandlinger vil ikke bli en gjentakelse av tidligere års oppgjør hvor Akademikernes organisasjoner får trødd nedover seg en avtale som er fastsatt av og tilpasset de andre organisasjonene. Akademikerne krever reell innflytelse over lønnsutviklingen for egne grupper. I kommunal sektor vil Legeforeningen kreve en egen hovedtariffavtale hvor vi selv disponerer den økonomiske rammen som avtales med arbeidsgiversiden. I statlig sektor vil Akademikerne kreve at forhandlingene skal skje departementsvis. Akademikerne mener alvor. Men tiltakene fra 1990-årene fører ikke frem: streik, tvungen lønnsnemnd og null

resultat. Akademikerne ble dannet fordi vi ønsker noe annet. Og annerledes blir det.

Publisert: 20. februar 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.